

Les fonts citades en els informes de l'Observatori de la Qualitat Lingüística (OQL) no són totes del mateix nivell. L'OQL sempre atén en primer lloc la normativa de l'Institut d'Estudis Catalans, de manera que, quan es parla de normativa, es fa referència a aquestes obres: [Gramàtica de la llengua catalana](#) (GIEC), [Gramàtica essencial de la llengua catalana](#) (GEIEC), [Gramàtica bàsica i d'ús de la llengua catalana](#) (GBU), [Ortografia catalana](#) (OIEC), [Diccionari de la llengua catalana](#) (DIEC) i [Diccionari essencial de la llengua catalana](#) (DEIEC).

De tant en tant, però, es troba algun fenomen no descrit en les fonts normatives, i aleshores cal recórrer a altres obres del mateix Institut, com el [Diccionari descriptiu de la llengua catalana](#) o la *Proposta per a un estàndard oral de la llengua catalana* (en les versions de [Fonètica](#), [Morfologia](#) i [Lèxic](#)), a l'[Optimot](#), servei de consultes amb la col·laboració de l'IEC, a la [Neoloteca](#) i el [Cercaterm](#) del Termcat, centre de terminologia consorciat per l'IEC, a publicacions d'altres institucions o editorials o als llibres d'estil dels mitjans de comunicació, que poden donar-ne raó, sense que això impliqui atribuir-los validesa normativa.